

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 648/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Bratislavská teplárenská, a. s., Bajkalská 21/A, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Tomášek & partners, s. r. o., Rožňavská 2, Bratislava, ktorej konateľom je JUDr. Juraj Tomášek, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 39 Er 3637/2014 z 12. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Bratislavská teplárenská, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Bratislavská teplárenská, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1,

čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 39 Er 3637/2014 z 12. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke je pred okresným súdom vedené exekučné konanie.

Sťažovateľka bola rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 29 Cb 68/2003 zo 7. novembra 2011 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) zaviazaná na zaplatenie pohľadávky. Proti prvostupňovému rozhodnutiu sa odvolala. Krajský súd rozhodnutím sp. zn. 2 Cob 127/2012 z 24. júla 2012 (ďalej aj „v poradí prvé rozhodnutie krajského súdu“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Prvostupňové rozhodnutie tak nadobudlo právoplatnosť. Návrh na vykonanie exekúcie vo veci oprávneným podaný nebol. Sťažovateľka však následne vo veci podala dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2012 z 24. júla 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne krajský súd rozhodnutím sp. zn. 2 Cob 105/2013 z 30. júna 2014 (ďalej aj „v poradí druhé rozhodnutie krajského súdu“) prvostupňové rozhodnutie opätovne potvrdil a toto rozhodnutie taktiež nadobudlo právoplatnosť.

Medzičasom však uplynula premlčacia doba ustanovená v § 408 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) vzťahujúca sa na časť vymáhanej pohľadávky.

V exekučnom konaní iniciovanom oprávneným až po v poradí druhom rozhodnutí krajského súdu teda sťažovateľka vzniesla voči vymáhanej pohľadávke námietku premlčania. Pri konštrukcii námietky premlčania sa opierala o ustanovenie § 408 Obchodného zákonníka. Napadnutým uznesením okresného súdu boli námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietnuté.

Podľa názoru sťažovateľky mala byť námietka premlčania úspešná z dôvodu kumulatívneho naplnenia týchto právnych skutočností:

1. Oprávnený nepodal návrh na vykonanie exekúcie ihneď po v poradí prvom právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí krajského súdu, aj keď v tom čase disponoval riadnym exekučným titulom.
2. Pred vyhlásením v poradí druhého rozhodnutia krajského súdu už uplynula premlčacia doba v zmysle § 408 Obchodného zákonníka vzťahujúca sa na značnú časť vymáhanej pohľadávky.

Sťažovateľka teda vníma problematicky tú skutočnosť, že okresný súd nechal voľný priebeh výkonu exekúcie, pri ktorej bol návrh na vykonanie exekúcie podaný až po dovolaní a nadobudnutí vykonateľnosti v poradí druhého rozhodnutia krajského súdu a výkon exekúcie nezastavil z dôvodu, že oprávnený sa mal domáhať vykonania exekúcie ihneď po prvom právoplatnom rozhodnutí krajského súdu.

Okresný súd sa k takto koncipovanej námietke sťažovateľky vyjadril v tom zmysle, že *„námietka premlčania by mala právnu relevanciu v prípade, ak by po uplynutí lehoty uvedenej v § 408 Obchodného zákonníka povinný vzal späť svoje dovolanie a dovolací súd by tak nemohol preskúmať uvedený rozsudok krajského súdu a rozhodnutím dovolacieho súdu by tak zákonným spôsobom nebola odňatá nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia. Dovolací súd však na dovolanie povinného vec prejednal a zrušil predmetný rozsudok krajského súdu, ako sa povinný domáhal, a vrátil vec na ďalšie konanie krajskému súdu, čím tomuto rozhodnutiu odňal zákonným spôsobom jeho nezmeniteľnosť. Krajský súd vo veci ďalej konal a vydal rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Následne, na podklade týchto rozsudkov bola začatá exekúcia. Z vyššie uvedeného vyplýva, že samotný povinný sa pričínil o to, že premlčanie nenastalo, nakoľko rozsudok, od ktorého sa premlčanie malo odvíjať, bol zrušený na jeho dovolanie. Od takéhoto zrušeného rozsudku nie je možné odvíjať právne následky spočívajúce v premlčaní pohľadávky. Zrušený rozsudok z právneho hľadiska neexistuje, z čoho vyplýva, že nemohlo dôjsť*

k naplneniu predpokladov uvedených v § 408 Obchodného zákonníka. Na základe vyššie uvedeného tak exekučný súd uzatvára, že vznesenú námietku premlčania nemohol akceptovať.“.

Sťažovateľka pokladá záver okresného súdu o právnej neexistencii v poradí prvého rozhodnutia krajského súdu, ktoré bolo na základe dovolania zrušené, za nesprávny. Podľa jej názoru *«záver súdu o „právnej neexistencii“ rozsudku KSBA sp. zn. 2Cob/127/2012 (v poradí prvé rozhodnutie krajského súdu, pozn.) je navyše celkom zjavne nesprávny a na účely premlčania pohľadávky absolútne nepoužiteľný. Skutočnosť, že zrušením rozsudku v rámci dovolacieho konania dochádza k strate niektorých vlastností tohto rozsudku (napr. odpadnutie prekážky rei iudicatae) a že súdy pokračujú v konaní ďalej (ust. § 243d OSP) ešte neznamená, že by takýto rozsudok v „právnom svete“ nezanechával žiadne právne následky. Ako už bolo uvedené vyššie, rozsudok KSBA sp. zn. 2Cob/127/2012 bol plne spôsobilým exekučným titulom, ktorý bolo možné v exekúcii nútene vykonať. Takéto exekučné konanie vykonané na základe neskôr zrušeného rozsudku by bolo právne bezvadné a nebolo by ho ani možné navrátiť do predošlého stavu (ust. § 61 EP). Povinný má po zrušení exekučného titulu, na základe ktorého bola vymožená suma, nárok na vrátenie tejto sumy voči oprávnenému len v prípade, ak by zrušený rozsudok nezodpovedal skutočným hmotnoprávnym pomerom (porovnaj rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu České republiky zo dňa 23. 04.2014, sp. zn. 31 Cdo 3309/2011). Nemožno preto absolútne prijať záver, že by zrušený právoplatný rozsudok za sebou nezanechával žiadne právne následky. Záver súdu o „právnej neexistencii“ rozsudku KSBA sp. zn. 2Cob/127/2012, resp. o tom, že by tento rozsudok nevyvolával žiadne právne následky je celkom zjavne svojvoľný a je v príkrom rozpore so skutočnosťou, že tento rozsudok bol v čase márneho uplynutia absolútnej premlčacej doby plne spôsobilým exekučným titulom.*

Nesprávny záver o „právnej neexistencii“ rozsudku KSBA sp. zn. 2Cob/127/2012 je navyše na účely premlčania absolútne nepoužiteľný. K uplynutiu premlčacej doby podľa ust. § 408 ods. 1 ObZ dochádza bez ohľadu na iné ustanovenia zákona a k jej márnemu uplynutiu došlo k dôsledku neuplatnenia práva Oprávneným, a nie v dôsledku toho, že by

bol právoplatný Rozsudok KSBA sp. zn. 2Cob/127/2012 postihnutý nejakou vadou. Na tieto právne následky, ktoré už raz vznikli v dôsledku márneho uplynutia premlčacej doby a nekonania Oprávneného, nie je možné spätne nazerať tak, ako keby nevznikli.

*Súd tak so svojim zjavne nesprávnym záverom, podľa ktorého rozsudok KSBA sp. zn. 2Cob/127/2012 nevyvoláva žiadne právne následky spojil celkom zjavne absurdný následok, podľa ktorého by sa na márne uplynutú absolútnu premlčaciu dobu malo spätne hľadieť, ako keby neuplynula a na právne následky, ktoré sú s jej uplynutím spojené (napr. vznik práva Sťažovateľa (sťažovateľky, pozn.) vzniesť v exekučnom konaní námietku premlčania) ako keby nikdy nevznikli. Tento záver je tak v zjavnom rozpore s kogentným ust. § 408 ObZ, ktoré nepripúšťa akékoľvek „obnovenie“ márne uplynutej absolútnej premlčacej doby. Rovnako je tento záver v rozpore s účelom ust. § 408 ObZ, ako aj účelom premlčania a princípom *vigilantibus iura scripta sunt* (pozri nižšie bod II./G).».*

V nadväznosti na uvedenú argumentáciu je sťažovateľka názoru, že okresný súd napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil, pretože z neho nie je zrejmé, ako mohol dospieť k odlišnému názoru.

V druhej časti sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy (odňatie zákonnému sudcovi), pretože „*podľa poverenia, ktoré je súčasťou rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava II bol vyšší súdny úradník [REDAKOVANÉ] poverený na všetky rozhodnutia v exekučných veciach (okrem schválenia príklepu súdom) pre súdne oddelenie 39Er-nepárne. Tento vyšší súdny úradník vykonával pred vydaním Rozhodnutia úkony v exekučnom konaní sp.zn. 39Er/3637/2014 (napr.: Postúpenie dodatku zo dňa 01.02.2016, č. I.: 653 - Príloha 9; Postúpenie dodatku zo dňa 03.02.2016, č. I.: 621 - Príloha 10).*

Rozhodnutie však prekvapujúco a v rozpore s rozvrhom práce vydal sudca. Súdny spis exekučného konania sp. zn. 39Er/3637/2014 zároveň neobsahuje akýkoľvek podklad, na základe ktorého by bolo možné urobiť záver, prečo k zmene osoby príslušnej na rozhodnutie vo veci došlo.“.

V tretej časti sťažnosti sťažovateľka namieta, že okresný súd sa jej neumožnil vyjadriť „k Vyjadreniu Oprávneného zo dňa 09.03.2016 a neposkytol mu ani žiaden priestor na zaujatie jeho stanoviska k novej obsiahlej argumentácii Oprávneného k Námietskam a k vyjadreniu Sťažovateľa zo dňa 16.11.2015“.

V štvrtej časti sťažnosti sťažovateľka namieta, že „sťažovateľ(/ka, pozn.) podaním zo dňa 26.10.2015 označeným ako Návrh na nariadenie pojednávania v konaní o námietkach povinného upozornil súd na jeho povinnosť nariadiť v konaní o Námietkach ústne pojednávanie. Súd však ústne pojednávanie nenariadil.

Sťažovateľ poukazuje na to, že konanie o námietkach má povahu samostatného incidenčného konania iniciovaného povinným. Toto incidenčné konanie je svojou povahou základným (nachádzacím) konaním sporového charakteru (spor o tom, či sa exekúcia začala oprávnene, resp. či je jej vedenie prípustné). V rámci konania o námietkach povinného sa preto v plnej miere uplatní zásada ústnosti a priamosti ako jedna zo základných zásad sporového konania, ako aj právo účastníkov na verejné prerokovanie veci, t. j. na prejednanie námietok Sťažovateľa bolo potrebné nariadiť pojednávanie.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 39 Er 3637/2014 z 12. apríla 2016 boli porušené čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 20 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Predmetom prvej časti sťažnosti je postup okresného súdu pri rozhodovaní o námietkach proti prebiehajúcej exekúcii. Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu z dôvodu, že v exekučnom konaní, ktoré je proti nej vedené na základe v poradí druhého rozhodnutia krajského súdu, je vymáhaná už premlčaná pohľadávka. Podľa názoru sťažovateľky predmetná pohľadávka mala byť vymáhaná

po nadobudnutí vykonateľnosti dovolaním zrušeného v poradí prvého rozhodnutia krajského súdu, inak došlo k jej premlčaniu.

Sťažovateľka k uvedeným tvrdeniam v sťažnostnej argumentácii dospela na základe dvoch argumentačných línií.

Prvou je formalistický prístup k poňatiu časti všeobecnej teórie práva, keď tvrdí, že dovolaním zrušené v poradí prvé rozhodnutie krajského súdu musí zanechávať v právnom svete následky (pretože už raz bolo právoplatným a vykonateľným). To podľa jej názoru znamená, že ak v poradí prvé rozhodnutie krajského súdu nadobudlo vykonateľnosť, bolo potrebné zo strany oprávneného za zákonom ustanovených podmienok iniciovať konanie o výkone rozhodnutia. Ak raz oprávnený disponoval riadnym exekučným titulom a návrh na vykonanie exekúcie z jeho strany podaný nebol, jeho opomenutie sa prieči zásade *vigilantibus iura scripta sunt* (právo patrí bdelym, pozn.) a musí znášať následky uplynutia premlčacej doby ustanovenej § 408 Obchodného zákonníka.

Do tohto momentu je naznačená úvaha bezproblémová. Do hry však vstúpila nová právna skutočnosť, a to zrušenie uvedeného rozhodnutia na dovolanie. Okresný súd v napadnutom uznesení svoju úvahu o neakceptovaní námietok sťažovateľky proti prebiehajúcej exekúcii oprel práve o to, že v poradí prvé rozhodnutie krajského súdu bolo na dovolanie sťažovateľky zrušené, čím prestalo právne existovať a konanie pokračovalo ďalej. Sťažovateľka však tvrdí, že napriek jeho zrušeniu už nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a tieto právne následky predsa nemožno opomínať.

Formalistickú časť úvahy sťažovateľka podporila argumentom negatívnych dôsledkov rozhodnutia okresného súdu, ktoré sa snaží doviesť do absurdnosti. Pri tom zdôrazňuje, že prístupom, ktorý zaujal okresný súd, by bežne nebolo treba od účastníkov konaní očakávať, že po nadobudnutí vykonateľnosti rozhodnutí budú podávať návrhy na vykonanie exekúcie (v zmysle *vigilantibus iura*), ale vytvorí sa nebezpečný precedens pre tých účastníkov konania, ktorí na podanie návrhu na vykonanie exekúcie z rôznych

dôvodov „pozabudli“, aby tak urobili po prípadnom zrušení právoplatných a vykonateľných rozhodnutí na dovolanie na základe výsledku na to nadväzujúceho nového rozhodnutia aj v tých prípadoch, v ktorých už medzičasom uplynula premlčacia doba.

Ústavný súd chápe snahu prezentovať okolnosti prípadu vo svoj prospech, avšak uvedenej teórii musí vytknúť absolútne opomenutie zohľadnenia účelu inštitútu dovolania. Inštitút dovolania je mimoriadnym opravným prostriedkom slúžiacim na nápravu fundamentálnych chýb v konaniach (pozri Ryabykh proti Rusku z 3. 12. 2003, sťažnosť č. 52854/99, bod 52). V pozitívnom zmysle slova je prípustný a využívaný ojedinele a prelamuje rozhodnutiami nastolený stav právnej istoty. Slúži na nápravu závažných excesov za mimoriadnych okolností prípadu. Preto pri využití dovolania iba s ťažkosťami možno hovoriť o zovšeobecnenej praxi.

Riešenie, ktoré sťažovateľka od ústavného súdu požaduje, je tiež možné doviest' do absurdnosti práve tak, ako sa o to sama snaží pri napadnutom uznesení okresného súdu. Pri použití sťažovateľkinej verzie nazerania na pertraktovanú vec by sme dospeli k záveru, že v poradí prvé rozhodnutie krajského súdu iba z dôvodu, že dospelo k právoplatnosti a vykonateľnosti, je potrebné v právnom svete od tohto momentu bezvýnimočne rešpektovať, a to aj so všetkými dôsledkami z neho vyplývajúcimi, a jeho následné zrušenie na základe mimoriadneho opravného prostriedku je vlastne bezvýznamnou okolnosťou, ktorá nemôže mať na už vydané rozhodnutie z hľadiska následkov spojených s právoplatnosťou a vykonateľnosťou žiaden vplyv. Teda dospeli by sme k záveru, že dôsledky vyplývajúce z *ex post* zrušeného rozhodnutia napriek tomu, že toto rozhodnutie bolo zaťažené závažnou chybou, ktorú bolo treba konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku napraviť, je v právnom svete nutné bezvýnimočne presadzovať.

Po zohľadnení účelu mimoriadneho opravného prostriedku, ktorého bežným a želateľným následkom je prelomenie právnej istoty na účely napravenia závažného pochybenia v konaní, všetky uvedené absurdné alternatívy dostávajú zhodný smer. Je ním nastolenie stavu všeobecne akceptovaného a spravodlivého rozhodnutia veci.

Sťažovateľka v prejednávanej veci forsíruje presadenie takého výkladu, ktorý by nezohľadnil účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý je poslednou inštanciou zabezpečenia celkovej spravodlivosti konania pred všeobecnými súdmi a vyšachoval by následky, ktoré sa viažu so zrušením v poradí prvého rozhodnutia krajského súdu na základe uplatnenia tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Z tohto pohľadu musí ústavný súd dať za pravdu a stotožniť sa s argumentačnou líniou okresného súdu pri nezohľadnení námietky premlčania. Podľa názoru ústavného súdu by v prejednávanom prípade bolo vzhľadom na potrebu zrušenia v poradí prvého rozhodnutia krajského súdu krajne nespravodlivé viazať na toto v ďalšom konaní preukázateľne vadné rozhodnutie právne následky. Je to tak z jednoduchého dôvodu. Použijúc argumentačnú terminológiu sťažovateľky – v právnom svete by tak vznikol stav, keď by po prebehnutom konaní prvostupňové rozhodnutie priznávajúce plnenie bolo síce na svete, len by ho nebolo možné vykonať pre vznesenú námietku premlčania. Aj laickým úsudkom je len ťažko možné vnímať takýto stav za spravodlivý a mimoriadnemu opravnému prostriedku *de facto* upierať možnosť zabezpečiť celkovú spravodlivosť konania vrátane možnosti doviest' celé konanie k vykonateľnosti prvostupňovým súdom priznaného plnenia, pretože k nej v konečnom dôsledku smerovala počiatočná iniciácia konania pred prvostupňovým súdom.

Z týchto dôvodov posúdil ústavný súd prvú časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú. Uvedené sa týka aj argumentácie o neodôvodnení rozhodnutia okresného súdu, pretože okresný súd sa venoval v napadnutom uznesení práve tej najpodstatnejšej námietke sťažovateľky, s čím sťažovateľka vedie pred ústavným súdom polemiku.

V druhej časti sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy z dôvodu, že namiesto vyššieho súdneho úradníka vydal napadnuté uznesenie sudca.

Podľa čl. 142 ods. 2 ústavy (jeho poslednej vety) proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

V prejednávanej veci teda rozhodol sudca, ktorý bol príslušný na konanie o opravnom prostriedku voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

Vzhľadom na to, že vec sťažovateľky bola rozhodnutá osobou rozhodujúcou o opravnom prostriedku, a vzhľadom na absenciu predpokladov sudcovskej nezávislosti u vyššieho súdneho úradníka (ako osobou rozhodujúcou na základe poverenia sudcu) ústavný súd vyhodnotil druhú časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

V tretej časti sťažnosti sťažovateľka namieta, že okresný súd jej neumožnil vyjadriť sa k vyjadreniu oprávneného z 9. marca 2016 (a tým jej neposkytol priestor na zaujatie stanoviska k novej obsiahlej argumentácii oprávneného k vyjadreniu sťažovateľky zo 16. novembra 2015).

V štvrtej časti sťažnosti sťažovateľka namieta, že na prejednanie námietok proti exekúcii bolo potrebné nariadiť pojednávanie.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia zistil, že sťažovateľka mala možnosť v konaní reagovať na argumentáciu oprávneného, čo aj urobila 26. októbra 2015 a 16. novembra 2015. Všetky vyjadrenia sa obsahovo podrobne venovali námietke premlčania.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už uviedol, že v prvom stupni nevyplýva pre všeobecný súd povinnosť donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania, pretože je len na jeho posúdení, kde je vzhľadom na predmet konania rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť a po vykonaní dokazovania pristúpiť k rozhodnutiu vo veci samej (III. ÚS 144/2012).

Obdobného názoru je ústavný súd aj vo vzťahu k nenariadeniu sťažovateľkou požadovaného pojednávania na prejednanie námietok proti exekúcii. Vo vzťahu k prejednaniu námietok proti exekúcii zákon (právnny poriadok) explicitne neustanovuje

potrebu ich ústneho pojednania na pojednávaní. Je preto na úvahe súdu v závislosti od okolností prípadu, aký prístup k pojednaniu námietok zvolí tak, aby dodržal všetky ostatné nároky na spravodlivosť konania vyplývajúce z právneho poriadku.

V pojednávanej veci sa okresný súd riadil tým, že vyjadrenia oprávneného a povinného mu poskytovali dostatočný priestor pre náležité rozhodnutie veci. Vzhľadom na to, že povinný vo veci nenamietal nejasné skutkové okolnosti vyžadujúce si dokazovanie, ale iba argumentačne presadzoval svoj právny názor, pri zohľadnení zásady *iura novit curia* (súd pozná právo, pozn.) možno považovať postup okresného súdu bez nariadenia pojednávania za ústavne akceptovateľný. Vzhľadom na to ústavný súd vyhodnotil aj tretiu a štvrtú časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v zmysle dikcie ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť odmietol ako celok z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci na ďalšie konanie a náhrada trov konania) stratilo opodstatnenie, a preto sa ústavný súd nimi už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2016